

'HET GELUKZALIGE'

Vederlicht absurdisme

Van Henegouwen (Tom Dewispelaere) en zijn vrouw Hensen (Eva van den Wijdeven). Foto Ben van Duin

In het universum van kunstenaar Alex van Warmerdam kun je werkelijk van alles verwachten. En dus roept hij in zijn nieuwste theatervoorstelling *Het Gelukzalige* een dievengilde in het leven.

Iedere ochtend gaan drie mannen en een vrouw op dievenpad, om tegen de avond terug te keren en de buit van die dag in te leveren bij Brouwer (Annet Malherbe). Zij houdt, uit naam van Van Henegouwen (Tom Dewispelaere), de boel scherp in de gaten. Maar ondanks dat zij de teugels strak gespannen houdt, kan zij niet voorkomen dat de verhoudingen onder haar neus beginnen te verschuiven.

Een interessant gegeven, maar toch wringt er iets in dit stuk. Of liever gezegd, er wringt te weinig. Waar de voorstellingen van Van Warmerdam meestal ware totaalkunstwerken zijn, valt deze nu toch een beetje tegen. De handtekening van de meester is weliswaar duidelijk in alles aanwezig (o.a. in het prachtige

geschilderde achterdoek), maar mist scherpte. Het stuk voelt niet af en de dramatische ontwikkeling is miniem. Er zitten zelfs slordige inconsequenties in, zoals wanneer het nieuwe bendelid met buit uit een villa thuiskomt en erop gewezen wordt dat er bij dit gilde slechts aan straatroof gedaan wordt. Terwijl de openingsscène toch echt iets anders uitwijst.

Toch is het ook weer niet onaangenaam om naar te kijken. De acteurs spelen sterk, het zeer strak geënceneerde pornografische schaduwspel is bizar, maar op een vreemde manier toch fascinerend te noemen en de totaal vervreemdende dialogen doen je her en der zelfs flink glimlachen. Maar het wordt nergens gevaarlijk en voor je er erg in hebt, is het ineens afgelopen.

Je zou Het Gelukzalige een Alex van Warmerdam light kunnen noemen. Vederlicht absurdisme dat weliswaar onderhoudend genoeg is, maar tegen wil en dank een enorme belofte uitstraalt die niet helemaal wordt waargemaakt.

Esther Kleuver